

متن پرسش

سلام علیکم استاد محترم: در پاسخ سوالی تایید فرمودید که نفس چهارده معصوم با اول مخلوق که همان نور محمدیه یا صادر اول هست بعد از تولد متحد می‌شود. در مورد اینکه حضرات از همان ابتدا معصوم هستند بحثی نیست ولی این اتحاد آنها با صادر اول مسلماً با گذر زمان و ابتلائات و سختیها و حرکت جوهری صورت می‌گیرد منتهی با سرعتی خیلی بیشتر نسبت به دیگرانی که در مسیر کمال قرار دارند کما اینکه حضرت امیر علیه السلام در هنگام رحلت پیامبر اکرم (ص) فرمود که حضرت رسول بابتی از علم به روی من باز کرد که... آیا همین جمله و جملات مشابه و بعضی قرائن نشان نمی‌دهد که انسان کامل شدن آنها سوای معصومیت با ابتلائات و امتحانات و گذر زمان صورت می‌پذیرد و عصمت آنان حبه ای است ولی کمالات و اتصاف به اسما اکتسابی هست هر چند اولین مرتبه کمال آنها با آخرین مرتبه اولیا غیر معصوم بالاتر است و اتحاد تام و کامل نفس آنها در قوس صعود با حقیقت اولیه آنها در قوس نزول بعد از وفات صورت می‌گیرد این برداشت را تایید می‌فرمایید؟ کما اینکه حضرت ابراهیم بعد از امتحانات سخت جوهر وجودش متحول شد و به مقام امامت ارتقا پیدا کرد.

جزاکالله خیرا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در کتاب «مبانی نظری نبوت و امامت در رابطه با نکته ای که می‌فرمایید اینطور آمده: در رابطه با اعتقاد به وجود انسان هایی که خداوند به نحوه ی خاصی برگزیده، موضوع مخلصین در قرآن است. شیطان می‌داند که از بین بندگان خدا فقط يك گروه هستند که هیچ ابزار و امکانی برای گمراهی آن‌ها در اختیار ندارد و آن «مخلصین» هستند و لذا به خداوند عرض کرد: «فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ، إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِينَ» به عزت تو همه را گمراه می‌کنم مگر بندگان مخلص را. مخلصین آن‌هایی هستند که خداوند در آن‌ها تصرف خاصی دارد و هیچ کس در آن‌ها سهمی ندارد تا شیطان بتواند در آن‌ها تصرف کند. اگر به معنی «مخلص» توجه شود، متوجه خواهید شد که مخلص بودن غیر «مخلص» بودن است. همت برای خوب شدن مربوط به مخلصین است و نه برای مخلصین، بلکه مخلصین برگزیدگانی هستند که خداوند برای خود خالص کرده و هیچ کس در آن‌ها سهمی ندارد، بلکه آن‌ها به دلیل مخلص بودنشان آینه ی خواست و رضایت خدایند و هرکس خواست رضایت خدا را جلب کند، باید حرکات و افکار و عقاید آن‌ها را ملاک قرار دهد. مشخص است که این مقام یک مقام اکتسابی نخواهد بود، بلکه موهبتی است، هرچند آن‌ها با اختیار خود باید این

عصمت را حفظ نمایند و مسلّم حفظ کردن عصمتِ موهبی مشکل ترین کار ممکن برای بشریت است، زیرا حفظ عصمت به این معنا است که يك لغزش نباید از آن ها سر بزند. در همین رابطه است که عارفان گفته اند:

محنت قرب ز بُعد افزون است
جگر از محنت قریم خون است
هست در قرب همه بیم زوال
نیست در بُعد جز امید وصال

حفظ حالت قرب از آن جهت جگر سالک را خون می کند که با یک خطا از آن مقام سقوط می نماید. در زیارت، خطاب به امامان «علیهم السلام» عرض می کنیم: «السَّلَامُ عَلَیْكُمْ يَا نُورَاللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ» سلام بر شما ای نور خدا در ظلمت های زمین. «بِكُمْ يُسَلِّكُ إِلَى الرِّضْوَانِ» به کمک شما راه رضایت الهی طی می شود. و یا می گوییم: «حَفَظَةَ لِسِرِّهِ وَ حَزَنَةَ لِعِلْمِهِ» شما نگهبان سرّ الهی و معدن علم او هستید. موفق باشید